

# Příběhy

Von abgemeldet

Noční ulicí se procházela drobná, vystrašená postava. I přes hustý déšť šla stále dál, a tak byla stále víc promoklá. Nikdo totiž nevěděl, že obyčejný déšť a zima, to je naprosté nic proti jejímu smutku. Nikdo totiž nevěděl, kolik bolesti může skrývat jedno lidské srdce. A nikdo ani netušil, kolik trápení je schopna unést....

Ztěžka otevřela víčka. Byl tu další krásný den, sluníčko svítilo, a jí se jako každý den nechtělo vstávat. Ale potom se protáhla a uviděla jeho fotku na nočním stolku. NA tváři se jí dnes poprvé objevil úsměv, tak upřímný a plný lásky. A když si uvědomila, že se s ním za chvíli zase uvidí, srdce jí poskočilo. PLných 14 měsíců lásky, pochopení a štěstí. Ale teď už jen pouhých pár hodin k jejímu ráji.

Jenže pouhých pár hodin? Každá hodina trvá přímo věčnost. Proč má jen tak krásné hnědé oči, nádherné vlásky a dokonalé tělo? Proč jí v uších stále zní jeho hlas? Protože ho miluje. Celým svým nezkušeným srdcem. Celým svým já.

Když se konečně setkali, něco bylo jiné. Sice ji zase chytil do náruče, zase jí políbil, ale přece něco bylo jinak. A když se na ni podíval, nemusel už nic říkat. Ať se totiž stalo cokoli, poznala, že se právě její noční můra stala realitou. Věděla, že ať jí teď řekne cokoli, bude trpět. Čekala všechno, ale to, co jí v příštím okamžiku řekl, na to nikdy nepomyslela ani v nejhorších snech.

„Promiň, ale už tě nemiluju. Poznal jsem někoho jiného. Mrzí mě to....“ Tak tyto slova jí už navždy budou znít v uších. Nesnažila se odporovat, ani ho prosit. Věděla že to nemá cenu. Utekla prostě domů, a tam plakala. POřád a pořád. Dokud se jí nezdálo, že vyplakala snad všechny slzy. Proooooč?! Odpověď zná jen on. ON! On, kterého miluje. A nedokáže bez něj žít.

NE. Netoužila po pomstě. Toužila po něm. Ale věděla, že ho nikdy nebude mít. Již nikdy ji neobejme, nepolíbí na tvář a nevynesete do ráje. A slzy padají dál....

.... a déšť neustával. Sílil a plakal. Ale víc než ona ne. Už jen kousek. ...  
.... hladina noční řeky bývá klidná. POkud neprší. A pokud na mostě nad ní někdo nestojí....

....A tak tam teď stála a dívala se dolů. Dolů do té nekonečné hloubky pod sebou. Temná, černá....taková je noční hladina ....a taky smrt.

Ale je snad víc co ztratit? NEní tu člověk, který by pro mě plakal. Plakal z čisté, krásné lásky. Jeden krok, a bude po všem. PO trápení, a po hořkých slzách zrady. Roztáhla ruce a skočila. Jako pták učící se létat. Ovšem už nikdy nezamává křídly. Ale přesto naposledy ucítla pocit štěstí. JE konec jejímu trápení. ....Byla by to krásná noc. NEbýt rozbouřené hladiny a vysokého mostu. Ale hlavně zbytečně ztraceného života.

Dívám se do nebe a přemýšlím:Zvykla jsem si na pocit, že umím všechno. Ale teď už vím, že jednu věc nebudu umět nikdy..ŽÍT BEZ TEBE. jak ti mám říct, že v mých myšlenkách si pořád jen ty?

..Od té chvíle co tě znám, jde můj život jiným směrem než by měl jít.Všechno si právě uvědomuji..moje chyby..

V hlavě si promítám ty krásné chvíle s tebou..jak jsme spolu seděli pod oblohou plnou velkých záhad..oblohou plnou lesklých hvězd. Dívali jsme si vzájemně do očí a říkali si krásná slova...slova, která mě teď bolí a zarývají se mi do srdce..čím dál tím hlouběji.

Pak se naše rty začali přibližovat a pak se spojili..Byl to ten nejúžasnější pocit, jaký jsem kdy zažila. Objímali jsme se..jak tak uvažuji s ním jsem zažila skoro všechno poprvé..s ním jsem se poprvé líbala, objímala, držela za ruce, navzájem jsme se dotýkali našeho těla. Najednou to všechno skončilo..strašně rychle. a já tomu nemohla nijak zabránit. prostě jsem se bez něj musela naučit žít..nebylo to lehké, ale bylo to lehčí než zapomenout..